

PineBook

1

무서운
악마

염력으로 완전범죄

악마
악마

บทที่ 1 ผมเป็นเด็กที่ถูกทอดทิ้ง

*นิยายเรื่องนี้ มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรุนแรงและการบังคับขู่เข็ญซึ่งมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา ไม่ควรลอกเลียนแบบโปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ผมเป็นเด็กที่ถูกทอดทิ้ง

ประมาณห้าขวบได้ใหม่ นะจากความทรงจำอันแสนเลือนราง วันนั้นหิมะตกหนักเป็นวันที่อากาศหนาวเหน็บ แม่ทิ้งผมไว้ที่หน้าประตูสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้า คำพูดสุดท้ายของแม่ช่างสุดแสนจะธรรมดา

“เดี๋ยวแม่มานะ รอดตรงนี้อย่าไปไหน เข้าใจไหม”

ตัวผมในตอนนั้นเชื่อคำพูดของแม่อย่างสนิทใจ ผมไม่เคยคิดว่าแม่จะทิ้งผมได้ลงคอ ผมที่อายุ 5 ขวบ ช่างใสซื่อซะเหลือเกิน

“เจ้าหนู ชื่ออะไรนะเรา”

ผมปิดปากสนิท ไม่ยอมตอบคำถามใครเพราะว่าผมกลัว
คนแปลกหน้า

ผมที่เติบโตในบ้านเด็กกำพร้าก็ยังคงรอแม่ และยัง
รอคอยต่อไป

แต่ว่า

“เฮ้อ...”

แม่ก็ไม่มา

ปัญหาไม่ได้มีแค่เรื่องนั้น ผมตกอยู่ในภาวะเสียการสื่อ-
ความ¹ ตั้งแต่ทำใจยอมรับได้ว่าถูกแม่ทิ้ง ผมก็กลายเป็นแบบนี้

“ภาวะเสียการสื่อความ? เพราะเป็นโรคถึงถูกพ่อแม่ทิ้ง
สินะ?”

¹ ภาวะเสียการสื่อความ (Aphasia) คือ การสูญเสียความสามารถในการใช้หรือ
เข้าใจคำพูด ซึ่งเกิดมาจากความผิดปกติของสมองที่ควบคุมด้านภาษา

“จากมุมมองของผม เหมือนเป็นอาการพิการทางภาษา
แค่ระยะหนึ่ง ซึ่งเกิดจากภาวะช็อก ถ้าได้รับการรักษาก็จะดีขึ้น
ได้ครับ”

“รักษาอะไรกัน ปล่อยให้พิการไปนั้นแหละ เงินช่วยเหลือ
จากรัฐจะได้เพิ่มขึ้นอีก”

“แบบนี้ไม่ได้นะครับ”

“อะไรไม่ได้! พูดเองว่ามันพิการทางภาษา ก็เป็น-
คนพิการถูกแล้วไง!”

“ผมบอกว่าแค่ระยะหนึ่งครับ”

ผู้อำนวยการของสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าทะเลาะกับ
คุณหมอเช่นนั้น แล้วลากผมออกจากโรงพยาบาลไป สุดท้าย
ผมก็ถูกปล่อยปละละเลยไม่ได้รับการรักษาแต่อย่างใด
ผมอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ แถมยังพูดไม่ได้อีก ไม่สามารถ
สื่อสารใดๆ ได้เลย

ความรู้สึกเสียใจก่อตัวขึ้น

ผู้อำนวยการตั้งชื่อและแจ้งเกิดให้ผมตามใจตัวเองตอนที่ผมยังพูดได้อยู่ ทำไมผมถึงไม่บอกชื่อตัวเองไปนะ ยังดีที่อย่างน้อยผมก็ได้มีข้อมูลอยู่ในทะเบียนราษฎร แต่ว่าชื่อที่ผู้อำนวยการตั้งให้ผมมันไม่ต่างอะไรกับคำดูถูก

ยอมบของฮัน²

เขาเล่าว่าตั้งใจจะเขียนไปว่า ยอมบของฮัล แต่ตอนนั้นเขาเมาเหล้าเลยเผลอเขียนเป็นชื่อ ยอมบของฮัน ดูเหมือนเพราะเขาไม่ได้รับเบียดเบียนคนพิการจากผม คงโมโหจนทำเรื่องแบบนี้ขึ้นเลยใส่คำว่า ยอมบของ ลงในชื่อของผม

สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าบ้านรอยยิ้ม

คนที่ก่อตั้งสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าขึ้นมา ตั้งชื่อนี้ขึ้นเพื่อให้เด็ก ๆ ไม่สูญเสียรอยยิ้มของพวกเขา แต่ทว่าตอนนี้

² ในภาษาเกาหลี **염병하다** [ยอม-บของ-ฮา-ดา] มักจะสื่อความหมายไปในทางที่ไม่ดี เช่น โรคห่า หรือเป็นคำสบถคำหยาบ ส่วนในเนื้อเรื่องยอมบของฮัน (**염병한**) กับ ยอมบของฮัล (**염병할**) มีความหมายว่าไอ้ควายเหมือนกัน แต่ต่างกันที่ความหยาบคาย ยอมบของฮัน (ไอ้ควาย) กับ ยอมบของฮัล (ไอ้พ่าย)

ความหมายนั้นได้จางหายไปเพราะไม่มีเรื่องอะไรที่ทำให้ยิ้ม
ได้เลย

อ่า! ต้องยิ้มออกมา

ในทุกๆ คิน อย่างฝืนใจ

-เพียะ เพียะ

ได้ยินเสียงราวกับบันท้ายจะระเบิด เด็กๆ รอให้ถึงคิว
ของตัวเองด้วยจิตใจที่ร้อนรน

“ไม่เก็บสีหน้าหน่อยรี เจ็บหรือไง”

“ไม่...ครับ”

“ยิ้มสิ”

พี่ชายคนนั้นนอนหมอบไปกับพื้นตามคำสั่งของ
ผู้อำนวยการ เงยหน้าขึ้นแล้วฉีกยิ้มจนปากจะถึงหู

จอนมินซอง

พี่เขาจะขึ้นชั้นมัธยมต้นในปีนี้ ผู้อำนวยการเลยใช้ เหตุผลนั้นเป็นข้ออ้างในการตีเขาหนักกว่าปกติถึงสองเท่า

“ดี สามครั้งสุดท้าย”

-เพียะ เพียะ เพียะ

ทุก ๆ ครั้งที่ไม่ตะบองของผู้ผู้อำนวยการฟาดลงไป จะได้ยินเสียงร้องตามออกมาทุกครั้ง แต่ว่าสีหน้านั้นยังคงต้อง รักษารอยยิ้มเอาไว้ให้เหมือนหุ่นยนต์ เพราะถ้าไม่ยิ้มหรือ แสดงสีหน้าเจ็บปวดขึ้นมาเมื่อใด จะต้องโดนตีแรงกว่าเดิม มากเท่านั้น

“ต่อไป”

เด็ก ๆ หมอบลงตามคำสั่งของผู้ผู้อำนวยการพร้อมกับ ไบหน้ายิ้มแย้ม

-เพียะ เพียะ เพียะ

เด็ก ๆ พยายามเก็บสีหน้าอย่างสุดความสามารถเพื่อให้ โดนตีเบากว่าเดิม

“ต่อไป”

ถึงตามมาแล้ว

-เพียะ เพียะ เพียะ

ถึงจะโดนตีทุกวันก็ยังไม่ชิน แต่ครั้งที่โดนตีผมเอากัน
หลบลงทุกที ตอนนี้เป็นเพียงแค่เด็กอายุแปดขวบ แต่ว่า
ผู้อำนวยการบ้านนั้นก็ไม่ได้สนใจไยดีอะไร ตีผมไม่ยังมี

“ยอมบยอง! อย่าหลบ ตีพลาดขึ้นมาหลังแกแหกแ่น
ยกกันขึ้นมา”

ผมพยักหน้า

“สีหน้าล่ะ”

-ฉีกยิ้ม

ผู้อำนวยการฟาดลงมาทันที ผมกอดพื้นแน่นเพื่อไม่ให้
ส่งเสียงออกมา ถึงขั้นทำจะแตก ถึงแม้เลือดจะไหล แต่ที่ผมก็
ยังคงอดทน และเพราะอดทนแบบนี้ ร่างกายจึงระบมและซ้ำใน
มีเด็กที่ถูกตีจนไม่สมประกอบ

“เฮ้อ ค่อยสลดขึ้นหน่อย ให้อัพวกเด็กชั้นต่ำเอ๊ย”

ในที่สุดก็หยุดดี

ผู้อำนวยการถอนหายใจ ไม้ตะบองยังคงโบกไปมา อยู่หน้าผม พอตีครบทุกคนแล้วนั้นหมายความว่าให้ทุกคน ออกไปยืนทางด้านข้าง ทุกคนเดินกะเผลกริบย้ายร่างไป ยืนด้านข้าง ผู้อำนวยการจึงหันกลับไปเพราะว่าผมเป็น คนสุดท้ายในแถวของผู้ชาย

ใช่ แถวผู้ชาย

“ไหนดูซิ”

ผู้อำนวยการมองปราดไปทางเด็กผู้หญิง

สายตาที่นกระหายตั้งอสรพิษ

เด็กผู้หญิงที่โดนสายตาเช่นนั้นลอบมอง ต่างหดตัว-
ถอยหนี

ผู้อำนวยการจึงเอ่ยออกมาอีกครั้ง

“คนที่ จะเข้ามา.ต้นปีนี้ ยกมือ”

มีห้าคนที่หลับตาปีแล้วยกมือขึ้นมาเผยความกลัวผ่าน
มือสั้นๆ ที่ชูขึ้น

“ลองเดาดูซิ ใครจะถูกเลือกกันนะ...”

ทุกครั้งที่แต่ละคำพูดออกมา นิ้วหนาๆ ก็ชี้ไปทางนั้นที่
ทางนี้ที และทุกครั้งทีนิ้วชี้ไป พวกผู้หญิงตัวสั้นเกร็งไปหมด

“ปึงปอง! หึๆ มียอนนี่เอง จริงสิ มียอนของพวกเราเป็น
นักเรียนม.ต้นแล้วสินะ...”

“...!”

พี่สาวที่โดนเลือก ซเวมียอน กลัวจนปากสั้น ไม่สามารถ
เงยหน้าขึ้นมาได้

“วันนี้เลิกเรียนได้ ปิดไฟนอนซะ ส่วนมียอน มานวดไหล่
ให้ผอ.ทีนะ”

“ค่ะ...”

ผู้อำนวยการเอาไม้ตะบองพาดไว้ที่ป่าแล้วเดินเข้าห้องไป เมื่อเหลือแค่พวกเรา ทุกสายตาต่างจับจ้องไปทางชเวมียอง เพราะรู้ว่าไม่ได้ถูกเรียกให้ไปนวดเพียงอย่างเดียว

“ชเวมียอง”

ตอนนั้นพี่สาวที่อายุมากที่สุด ฮันซอลลา ก็เปิดปากพูด

“พาพวกเด็ก ๆ เข้าห้องไป”

เธอเป็นพี่สาวที่อายุมากกว่าผมเก้าปี อายุมากที่สุดในบ้านเด็กกำพร้า เป็นตั้งแม่ของพวกเรา เธอคอยกอดปลอบประโลมพวกเด็ก ๆ เพื่อให้พวกเราอดทนต่อไปได้ พวกผู้ใหญ่ที่นี้ต่างเข้าข้างผู้อำนวยการเพราะเลี้ยงไม่ได้

“ทำอะไรรออยู่ รีบกลับเข้าห้องไปเร็ว เดี่ยวพี่จะไปห้องผู้อำนวยการเอง”

“หนู...หนูเองก็ขึ้นม.ต้นแล้ว เดี่ยวหนูไปเอง”

“อย่าพูดอะไรไร้สาระเลย พวกเราเข้าห้องไป เร็ว! เดี่ยวพี่จัดการเอง”

“พี่...ฮีก”

ฮันซอลอากอดชเวมีนอนด้วยแหวดตาสงสารเพราะถูกผู้อำนวยการเลี้ยงไว้แล้ว สักวันก็ต้องเข้าไปอยู่ดี แต่ว่าเธออยากจะถ่วงเวลาไว้ แค่สักวันหนึ่งก็ยังมี

“พี่ไม่เป็นอะไรหรอก มันไม่มีอะไร กลับเข้าห้องกันไปได้แล้ว”

แต่สีหน้าที่แสดงออกมาแตกต่างกับคำพูดอย่างสิ้นเชิง

มันไม่มีทางที่จะไม่เป็นอะไร

ตาที่ปิดแน่นค่อย ๆ ลืมขึ้นมา ผมมองไปทางซ้ายทางขวา เห็นเด็กหลายคนนอนพลิกไปพลิกมา

“ทุกคนนอนไม่หลับสินะ”

ไม่มีใครนอนหลับได้ลงหรอก พวกเด็กผู้ชายเจ็บนั้นทำย ส่วนพวกเด็กผู้หญิงก็รู้สึกว่าการนอนของตัวเองต้องเหมือนกับฮันซอลอากอดชเว

“ผ่านมา 30 นาที...ตอนนี้หน้าจะเริ่มทำไปแล้ว รอานกว่า
นี้ไม่ได้”

ผู้อำนวยการชอบทำอะไรแปลกๆ ครึ่งชั่วโมงก่อนที่จะ
เริ่มทำเรื่องอย่างว่า ถ้าตั้งใจจะทำตามแผน ผมต้องไปที่ห้อง
ผู้อำนวยการ ก่อนที่ผู้อำนวยการจะทำเรื่องอย่างว่าเสร็จ

-พรีบ

ผมร่นผ้าห่มลงยันตัวขึ้นมานั่งแล้วลุกขึ้นเดินไปที่ประตู
อย่างเป็นธรรมชาติ

“บยองฮัน จะไปไหน”

ชเวมีเยอนถามผม ผมชี้นิ้วไปที่ส่วนล่างเป็นการบอกว่า
จะไปเข้าห้องน้ำ

“ทนเอาหน้อย ผู้อำนวยการไม่ให้เดินไปไหนมาไหนใน
เวลานี้ไม่ใช่เหรอ”

ผมส่ายหน้า

ชเวมียอนเองก็สายหัวของเธอไปมา พร้อมกับยื่นขวดพลาสติกให้ผม

“ไปจัดการเอาที่มุมตรงนั้น”

ผมอึดอัดมากที่พูดไม่ได้ ทำไมต้องเป็นโรคบ้านี้ด้วย ซ็อกที่ถูกแม่ทิ้งขนาดนั้นเลย?

ไม่

สถานการณ์ที่เจออยู่ทุกวันนี้มันน่าตกใจและน่าหวาดกลัวกว่าอีก แม่ที่แม่แต่หน้าตาก็จำไม่ได้ ไร้ซึ่งความรู้สึกผูกพันลึ้มแม่กระทั่งชื่อจริงของตัวเอง เพราะฉะนั้นผมเป็นใครหรือเป็นลูกของใครจึงไม่สำคัญแล้ว สิ่งที่สำคัญคือต้องออกไปจากนครขุมนี้ให้ได้

“ผมจะไม่ทนอีกต่อไป ให้มันจบวันนี้แหละ”

ผมสายหัวแรง ๆ จับลูกบิดประตู รู้สึกได้ถึงสายตามากมายที่จ้องมองมา แต่ผมไม่สนใจ

“ปวดหนักกว่าฉี่สินะ รีบไปรีบมาละ เข้าใจไหม”

ชเวมียอนเหลือบมองนาฬิกาแล้วพูดกับผม เธอเองก็รู้ว่า
ตอนที่ผู้อำนวยการทำเรื่องอย่างว่า สามารถออกไปได้

ผมพยักหน้าค่อยๆ เดินอย่างระมัดระวัง

-เอี้ยดอี๊ด

ทุกก้าวที่ผมเดิน มีเสียงเอี้ยดอี๊ดดังออกมาเพราะพื้น
เป็นไม้เก่าๆ

เสียงดังขึ้นที่ไร ใจก็ยิ่งเต้นแรงด้วยความกังวล

“ไม่เป็นไร มันกำลังทำเรื่องอย่างว่า น่าจะไม่ได้ยิน”

ผมเขย่งเดินบนปลายเท้า แล้วรีบมุ่งหน้าไปทางห้อง
ผู้อำนวยการโดยเร็ว

-เอี้ยด เอี้ยด

พอถึงหน้าห้องผู้อำนวยการ ก็ได้ยินเสียงการกระทำ
แบบนี้เรื่อยๆ

เริ่มแล้วสินะ

ผมเอาหน้าไปไว้ใกล้ๆ กับช่องประตู ถึงจะเป็นแค่ช่องเล็กๆ แต่ก็สามารถส่องเห็นข้างในห้องผู้อำนวยการได้

ตรงกลางมีโซฟารูปตัว C ด้านในสุดมีโต๊ะทำงาน ผนัก้านซ้ายเป็นตู้โชว์ ผู้อำนวยการกับฮันซอลอายุอยู่บนโซฟาตัวยาวหน้าตู้โชว์

“โล่งออกไปที”

คราวที่แล้ว ทำกันอยู่ฝั่งตรงข้ามตู้โชว์ เลยขยับมันไม่ได้วันนี้ดูเหมือนว่าโซฟาจะเข้าข้างผม

“แฮกๆๆ”

-เอี้ยต เอี้ยต เอี้ยต

หัวล้านที่มันแผล็บของผู้บริหารขยับไปข้างหน้าที่ข้างหลังที่ สะท้อนกับแสงของดวงจันทร์ ผมเงยหน้ามองไปด้านบนมีหินที่วางอยู่ในตู้โชว์หลังโซฟา ได้ยินว่าผู้อำนวยการชอบสะสมหินพวกนั้น ที่เรียกว่า ชูชอก³ ผมจึงมองหินก้อนใหญ่ขนาดเท่าลูกแตงโม มันถูกวางไว้ด้านบนสุดของตู้

³ ชูชอกคือ หินใต้น้ำ

“ฝึกมาเยอะแล้ว ต้องทำได้”

ผมมีพลังที่สุดแสนจะพิเศษอยู่อย่างหนึ่ง นั่นก็คือพลังในการเคลื่อนย้ายสิ่งของ ผมลองไปศึกษาดูจนรู้ว่านั่นคือพลังจิตในตอนแรกพลังของผมสามารถเคลื่อนย้ายได้แค่เมล็ดตัวเล็กๆ เท่านั้น แต่ตอนนี้ต่างออกไปแล้ว ผมแอบฝึกโดยไม่ให้คนอื่นรู้เพื่อวันนี้

“จงขยับ จงขยับ”

ผมจดจ้องจนลูกตาแทบจะหลุดออกมาจากเบ้า หลังจากนั้นก็เริ่มขยับเล็กน้อย ผลจากการฝึกซ้อมกับก้อนหินที่มีน้ำหนักพอๆ กันแสดงผลแล้ว ผมขยับหินก้อนนั้นมาไว้ที่ริมขอบตู้โชว์ แล้วพิศหายใจชั่วครู่ หินก้อนนั้นสามารถหล่นลงมาได้ตลอดเวลา แต่ว่าต้องรอจังหวะสำคัญ

“แฮก แฮก แฮก”

-เอี้ยด เอี้ยด เอี้ยด

ต้องให้พอดีกันกับตอนที่ผู้อำนวยการขยับตัวจะได้
โดนเต็มท้ายทอย ถ้าหล่นไปโดนไหล่หรือหลัง ก็ไม่รู้ว่าจะ
มีโอกาสแบบนี้อีกไหม

“หนึ่ง สอง...”

โชคดีที่ผู้อำนวยการขยับตัวไปตามปกติ ด้วยเหตุนี้
จึงหาจังหวะที่เหมาะสมได้ไม่ยาก

“สาม!”

ก๊อนหินก๊อนนั้นตกลงมาเป็นเส้นโค้ง ทั้งระยะทางและ
ความเร็วก็กำลังดี

-ตบ

หล่นได้อย่างสมบูรณ์แบบ ต้องขอบคุณร่างกายของ
ผู้อำนวยการที่ทำให้ฮันซอลเอาไม่ได้รับบาดเจ็บอะไร

“ตะ...ตายแล้วเหอ...”

หัวใจผมเต้นอย่างบ้าคลั่ง หรือเป็นเพราะใช้พลังมากเกินไป ผมหอบหายใจถี่ขึ้นเรื่อย ๆ พร้อมกับการรับรู้ที่เริ่มเลือนราง ตอนนั้นผมบอกให้ตัวเองอดทนไว้ จะเป็นลมไปแบบนี้ไม่ได้

“เอ๊ะ อะไรนะ”

ผมเห็นบางอย่างส่องแสงวิบวับสะท้อนกับแสงจันทร์ แต่ผมมองไม่ค่อยชัด

-ฉีก

เสียงเหมือนอะไรบางอย่างถูกแทงด้วยของที่แหลมคม ไม่มีเสียงหอบหายใจ ไม่มีเสียงเอี้ยดแล้ว แต่เสียงเล็ก ๆ นั้นดังดังขึ้นกะทันหัน

“แล้วนี่มันเสียงอะไรอีกเนี่ย”

ในระหว่างที่กำลังคิดถึงต้นตอของเสียงที่วาก็เห็นอันซอลอาที่นั่งอยู่บนโซฟากำลังหันตัวผู้อำนวยกาออกไป ไม่รู้ว่าเป็นเพราะผมยุ่ง ๆ ของเธอหรือเปล่า เลยทำให้ผมมองไม่เห็นอะไรเลยนอกจากจมูกและปากของเธอ แต่สิ่งที่ดึงดูดสายตาของผมก็คือปากที่ค่อย ๆ ยกยิ้มขึ้นมา

“...!”

ช่วงเวลาที่ได้เห็นรอยยิ้มนั้น ผมก็หันไปทั้งตัว

หัวใจที่เต้นอย่างรุนแรงและการหายใจกลับมาเป็นปกติ สติที่เลื่อนรางก็กลับมาชัดเจนอีกครั้ง รอยยิ้มของเธอยังคงทำหน้าที่คอยบอกผมว่า “ไม่เป็นไร นายทำได้ดีแล้ว”

“ใช่แล้ว ผมแค่ทำในสิ่งที่ต้องทำเท่านั้นแหละ”

พวกเราค่อย ๆ เดินออกมาจากห้องผู้อำนวยการ ตามทางเดินที่มีดสนิท ถึงแม้ว่าเสียงเอี้ยดอัดจะยังคงดังอยู่ ทุกก้าวเดิน แต่พวกเราก็ไม่ได้สนใจอะไร เพราะผู้อำนวยการ ได้ตายไปแล้ว

รสชาติแห่งอิสรภาพ

พอไม่มีภาพของผู้บริหารที่เคยบอกพวกเราว่า
อย่าวิ่ง อย่าส่งเสียงดัง ผมก็ยิ้มออกมาโดยอัตโนมัติ

“ฮ่า ๆ ๆ”

เอ๋? เมื่อกี้เหมือนจะมีเสียงหัวเราะออกมาเลยนะ

“อา อา”

เสียงเล็ก ๆ ดังออกมาจริง ๆ ผมจับที่คอตัวเองด้วยความตื่นเต้น ฟังหลังฝนช่างงดงามจริง ๆ ผมรู้สึกเหมือนมันเป็นรางวัลสำหรับคำคืนนี้

ตอนนั้นผมอายุแปดขวบ เป็นวันที่ผมก่อเหตุฆาตกรรมเป็นครั้งแรก

บทที่ 2 พี่ ผมขอโทษ

โซฟาเต็มไปด้วยเลือดไหลอาบจนถึงพื้น

พัคอินชอบไปสำรวจจุดเกิดเหตุและทางสมุดที่ได้ข้อมูลมาจากหน่วยนิติเวช สาเหตุที่เขาต้องไปจดข้อมูลมาก็เพราะ รูนพี่ของเขา คังจองชิก

“อินชอบ ไปเช็คฝ่ายนิติเวชมาหรือยัง”

“ครับ รูนพี่ เขาแจ้งว่าดูจากภายนอกบนร่างของเหยื่อ มีบาดแผลอยู่สองจุดครับ บริเวณต้นคอด้านซ้ายมีแผลถูกแทง ด้วยของมีคม และบริเวณท้ายทอยคล้ายกับโดนของหนักตีจนเป็นแผลฟกช้ำ ส่วนรายละเอียดจะแจ้งให้ทราบหลังทำการชันสูตรศพครับ”

“แล้วสาเหตุการตายคืออะไรล่ะ”

“พวกเขาบอกว่าเหยื่อเสียชีวิตจากการเสียเลือดมากเกินไป เนื่องจากโดนแทงเข้าที่เส้นเลือดใหญ่ครับ”

“อืม...”

คังจงซิกเอามือไพล่หลังหันกลับไปดูจุดเกิดเหตุอีกรอบ
ท่าทางแบบนั้นคือการบอกให้เขาอธิบายต่อ

“อะแฮ่ม ฟังจากคำให้การของผู้ต้องสงสัยตอนที่มา
มอบตัวแล้ว เหมือนจะเตรียมการเอาอาวุธมาวางไว้ใต้โซฟา
ก่อนแล้วครับ พอเหยื่อเริ่มจะขึ้นใจ ถึงได้ลงมือแทงครับ”

“ผู้ต้องสงสัยอายุเท่าไร”

“สิบเจ็ดครับ”

“คือเต็กม.ปลายจะโดนขึ้นใจ เลยแอบวางอาวุธไว้ใต้
โซฟา แล้วแทงเข้าที่เส้นเลือดใหญ่เนี่ยนะ?”

“ครับ”

“อืม มีบางอย่างแปลกๆ ...”

คังจงซิกยืนอยู่หน้าตู้โชว์แล้วพูดว่า

“ของหนักที่ว่า เหมือนจะเป็นหินที่เคยตกอยู่ตรงนี้
ใช่ไหม”

“ครับ ลองเทียบกับบาดแผลดู ก็สอดคล้องกัน ตรวจสอบแล้วพบรอยเลือดติดอยู่ด้วยครับ”

“เด็กผู้หญิงคนนั้น ไม่ได้พูดถึงผู้สมรู้ร่วมคิดเลยเหรอ”

“เธอบอกว่าเธอทำคนเดียวครับ”

“แล้วเธอได้พูดอะไรเกี่ยวกับหินก้อนนั้นไหม”

“เธอบอกว่าหินตกลงมาจากตู้โชว์เองครับ”

คังจงซิกลอบยิ้มแล้วหันหลังเดินจากตู้โชว์ไปที่โซฟา ถ้าเป็นผู้ใหญ่ระยะทางจากตู้โชว์ไปโซฟาก็แค่ก้าวเดียว ระยะก้าวไม่สั้นไม่ยาวเกินไป อย่างไรก็ตาม ระยะขนาดนี้ ไม่มีทางที่ก้อนหินจะตกลงมาถึงโซฟาเองได้

“ต้องมีผู้สมรู้ร่วมคิดด้วยแน่ ทูบเหยื่อด้วยหินขณะที่เหยื่อกำลังทำการข่มขืน ขณะเดียวกัน ไม่ผู้สมรู้ร่วมคิดก็ผู้ต้องสงสัยใครสักคนก็เอามีดแทงเข้าที่คอ”

“รุ่นพี่ ผมก็คิดแบบนั้นครับ แต่มันมีปัญหายุ่ง”

“อะไร”

“กล้องวงจรปิดครับ”

พักอินชอบเปิดสมุดจดแล้วพูดต่อ

“ที่บ้านเด็กกำพร้า มีกล้องวงจรปิดเยอะมากเลยครับ ไม่สิ ที่จริงต้องบอกว่าซ่อนกล้องแอบถ่ายดีกว่าครับ เพราะขนาดที่ห้องน้ำยังติดตั้งกล้องไว้ด้วย เขี่ยคนนั้น ภายนอกทำตัวเป็นคนดีมีศีลธรรม เป็นนักสังคมสงเคราะห์ แต่ความจริงเป็นแค่ไอ้โรคจิตที่ทำแต่เรื่องชั่ว ๆ ครับ จากการตรวจสอบพบว่าคนที่เข้ามาในห้องผู้อำนวยการ ทั้งก่อนและหลังเวลาเสียชีวิต นอกจากผู้ต้องสงสัยและเหยื่อ มีเพียงคนเดียวเท่านั้นครับ”

“แล้วคนนั้นไม่ใช่ผู้สมรู้ร่วมคิดหรือ”

“ไม่ใช่ครับ ถ้าดูจากกล้องวงจรปิดแล้ว เขาแค่นั่งมองอยู่หน้าห้องผู้อำนวยการเฉย ๆ ไม่ได้เข้าไป และเขาเป็นแค่เด็กอายุแปดขวบเอง ถึงจะเข้าไปก็เอื้อมมือไม่ถึงตู้โชว์หรอกครับ”

“ร่องรอยการบุกรุกตรงหน้าต่างล่ะ”

“ไม่มีครับ”

“อาจจะเข้ามาซ่อนตัวก่อน...”

คังจองซิกหยุดคำพูดของตัวเองไว้เพราะในห้องของผู้อำนวยการที่เดียวที่จะซ่อนตัวได้ มีแค่โต๊ะทำงานเท่านั้น ถ้ามีคนแอบอยู่ในที่โล่งขนาดนั้น ไม่มีทางที่จะไม่รู้ สมมติว่าจะลงมือข่มขืนเด็ก ก็คงต้องตรวจสอบบริเวณรอบ ๆ ก่อนแล้ว

“แล้วใครเป็นคนทบท้ายทอยเหยื่อ...เด็กนั้นไม่เห็นหรือ”

“เขาพูดเหมือนเด็กผู้หญิงคนนั้นเลยครับ ว่าหินมันตกลงมาเอง”

“เหอะ มันเป็นไปได้ไง”

คังจองซิกยี้ผมตัวเองจนยุ่งเหยิง เขาทำแบบนี้ทุกครั้งที่เวลาที่ปวดหัว จนกลายเป็นนิสัยไปแล้ว

“ปวดหัวจริง ถ้าเขียนสิ่งที่น่าสงสัยลงไปในรายงานเดี๋ยวก็โดนสั่งให้ไปจับผู้สมรู้ร่วมคิด แล้วดันไม่มีหลักฐานพอให้สืบสวนอีก”

ถ้าภาพจากกล้องวงจรปิดไม่ได้โดนตัดต่อก็ต้องได้
เบาะแสเกี่ยวกับผู้สมรู้ร่วมคิด

-เอี้ยด เอี้ยด

เสียงดังเอี้ยดอ้าดเข้ามารบกวนโสตประสาทของเขา
ทุกก้าวที่เดินจะมีเสียงออกมา ไม่สนใจก็คงไม่ได้

“ใช่แล้ว ถ้ามีบางคนเข้ามาใกล้ ก็ต้องได้ยินเสียงนี้สิ
ไม่ว่าจะทำอะไรอยู่ก็ต้องได้ยินบ้างแหละ”

คงจงซิกเดินเข้าไปตรวจสอบในห้องผู้อำนวยการ
อีกสองสามรอบ ไม่ว่าจะเดินไปทางไหนก็ได้ยินเสียงดัง
เอี้ยดอ้าดอยู่ตลอด จะเป็นคนตัวเล็กหรือคนตัวใหญ่เดิน ก็เกิด
เสียงทั้งนั้น นอกเสียจากลอยมา

“อินซอบ”

“ครับ”

“ได้ยินเสียงพื้นไม้ใหม่ ไม่มีผู้สมรู้ร่วมคิดหรอก เขียนลง
ไปในรายงานตามที่คุณต้องสงสัยกับพยานบอกเลย ว่าหินมันหล่น

ลงมาเอง แต่เรื่องระยะห่างระหว่างโซฟากับตู้โชว์ไม่ต้อง
เขียนลงไปนะ”

“ครับ? แต่ว่า...”

สีหน้าของพัคอินชอบแข็งกร้าวขึ้น เผยความรู้สึกในใจ
ออกมาทางสีหน้า

-เอี้ยดฮึด

เพื่อที่จะให้เห็นภาพมากยิ่งขึ้น คังจองชิกเลยทำให้ดู
ด้วยการกดน้ำหนักตัวลงไปบนพื้นไม้หน้าตู้โชว์ เขาคดน้ำหนัก
ตัวให้แรงขึ้น ทำอยู่หลายรอบ ตู้โชว์ก็เริ่มสั่น

“เห็นไหม”

“...”

“เหยื่อเป็นคนแรงเยอะ พื้นจึงถูกกดตอนกำลังทำ
เรื่องอย่างว่า ตู้โชว์เลยสั่นทำให้หินที่วางไว้หล่นไปจนถึงโซฟา
เป็นไง”

คังจองชิกเองก็รู้ตัวดี ว่าเป็นการเล่าอย่างฝืนๆ แต่ก็ไม่มีวิธีอื่นที่สามารถอธิบายได้แล้ว

“แต่หिनก้ออื่นยังอยู่ที่เดิม จะบอกว่ามีแค่ก้อนั้นที่หล่นไปเหอครับ”

“ก็วางอยู่ตรงนั้นมันได้รับแรงกระแทกมากที่สุดไง! อุตสาห์อธิบายให้ฟังแบบสถาบันนิติเวชมาเอง ยังไม่เข้าใจอีกเหอ”

“...”

“นายไม่เคยมีแฟนใช่ไหมเนี่ย”

“ทำไมถึงพูดเรื่องนั้นล่ะครับ”

“ก็เพราะโสดไงเลยไม่เข้าใจเรื่องแบบนี้”

“รุ่นพี่!”

พักอินชอบขึ้นเสียงใส่คังจองชิก คังจองชิกเลยยกมือขึ้นเอานิ้วชี้และนิ้วกลางชี้ไปที่ดวงตาของรุ่นน้อง

“กล้าใช้สายตาแบบนี้มองรุ่นพี่ที่สุดแสนจะประเสริฐแบบนี้เหอ เดี่ยวบ๊อด!”

“...”

“เออ แล้วก็ ในเมื่อมันตายไปแล้วก็ตายไปเถอะ ทำไมพวกเราต้องตั้งใจสืบอะไรขนาดนั้น นายไม่เห็นเด็กในบ้านเด็กกำพร้าเหรอ ทั้งโดนทำร้ายร่างกาย ไหนจะโดนล่วงละเมิดทางเพศอีก อะไรเลวๆ มันทำหมด”

“ไหนดอกว่าให้แยกแยะความรู้สึกส่วนตัวออกจากงาน ไงล่ะครับ”

คังจองซิกหยิบบุหรี่ยื่นออกมาคาบไว้ที่ปาก

“ฉันทง เหรอ ฉันบอกตอไนหน”

“...”

“เออ ฉันพูดเองแหละ แต่ตำรวจก็คินนะ นายเห็นเด็กพวกนั้นแล้วไม่รู้สึกอะไรเลยรึไง”

พัคอินชอบเพียงแค่ออนหายใจ ไม่ได้ตอบอะไรกลับไป

“เด็กผู้หญิงที่มามอบตัว อายุสิบเจ็ดเองไซ้ใหม่”

“ครับ...”

“เฮ้อ ทำไมโลกนี้แหม่ง... ทั้งถูกข่มขืนและก่อเหตุฆาตกรรม
ในวัยที่กำลังเป็งบาน...”

คังจงซิกฟันคว้นบุหรีแล้วพูดต่อ

“อินชอบ ไม่ต้องร่างแผนแล้ว ทำเหมือนเป็นเรื่องบังเอิญ
ไปเถอะ”

พัคอินชอบตั้งใจจะแย้ง แต่นึกขึ้นได้ว่า ลูกสาวของรุ่นพี่
จะเข้ามัธยมปลายในปีนี้เหมือนกัน

“เฮ้อ ได้ครับ”

ความจริงของสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าบ้านรอยยิ้ม
ถูกเปิดเผยพร้อมกับคดีฆาตกรรม ทำให้ทุกคนสนใจเรื่องนี้
สถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าจึงปิดตัวลง เป็นจุดจบที่แสนว่างเปล่า
อย่างที่มันเคยเป็น เด็กๆ ในสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้า
ถูกกระจายไปยังบ้านเด็กกำพร้าอื่น ผมเองก็ได้ไปที่สถาน-
รับเลี้ยงเด็กที่ถูกดูแลโดยรัฐบาล ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมาก จน
ผมตามไม่ทันว่ามันเกิดอะไรขึ้น

จนกระทั่งวันหนึ่ง

“วันนี้ 10 นาฬิกามีการพิจารณาคดีครั้งแรกของนางสาวฮัน ผู้ต้องสงสัยในคดีฆาตกรรม สถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าบ้านรอยยิ้ม”

ในข่าวของฮันซอลอา มีแต่คำพูดยากๆ ทั้งนั้น แล้วทำไมพี่เขาถึงไปอยู่ตรงนั้น ผมไม่เข้าใจเลย แต่ที่ผมรู้คือเธอกลายเป็นฆาตกรทางคนตายไปแล้ว

“เสียง ฉีก ในตอนนั้น...”

คือฮันซอลอาเธอเองก็คงคิดจะฆ่าผู้อำนวยการเหมือนผมอยู่แล้ว

“ผมหลงระเริงเกินไป”

มันควรจะจบไปแล้วสิ ผมคิดว่าเขาจะตายถ้าผมโยนหินใส่ท้ายทอยเขา แต่มันไม่ใช่

ฮันซอลอาถึงใช้มีดแทงเขาอีกที แทนที่ผมจะรู้สึกโล่งใจที่ผมไม่ได้เป็นฆาตกร แต่กลับได้เห็นคนอื่นต้องมารับผิด

“มันเป็นความผิดของผมเองที่ไม่ยอมทำให้มันจบ ๆ ไป”

ผมพิมพ์คำตอบที่เห็นเธออยู่ในข่าว

“พี่ ผมขอโทษ”

จนถึงตอนนี้ก็ไม่มีอะไรที่ผมทำได้เลย ผมทำได้แค่ให้
สัญญาว่าจะไม่ทำผิดพลาดซ้ำรอยเดิมอีก

15 ปีต่อมา

ในซอยแถบที่พักอาศัยในโซลแห่งนี้ ช่วงเวลาที่ร้าน
ส่วนใหญ่ปิดทำการ มีแต่ร้านสะดวกซื้อเท่านั้นที่ยังเปิดไฟสว่าง
ตลอดคืน ในตอนตีหนึ่งบนถนนหนทางไม่ค่อยมีผู้คน รอบ ๆ
เจียบสังกัด พนักงานพาร์ตไทม์ ชเวแทฮยอน ดูคลิปวิดีโอบน
สมาร์ทโฟนเรื่อยเปื่อย ปล่อยให้เวลาผ่านไปช้า ๆ

ทว่า ครูู้ต่อมา

-ตั้ง

เสียงประตูเปิดออก พร้อมกับลูกค้าที่เดินโซเซเข้ามาในร้าน พนักงานพาร์ตไทม์ก็จำเขาได้ในทันที

“แม่งเฮ้ย ไอ้เวรนั่น มันมาอีกแล้ว”

ในละแวกนี้ เขาขึ้นชื่อว่าเป็นไอ้ขี้เมาที่ชอบอาละวาด ถ้ากินเหล้าแล้วอยู่เงียบๆ ก็ไม่เท่าไร แต่พอเหล้าเข้าปากก็ชอบใช้ความรุนแรง เขาคือไอ้ขยะที่ทำชั่วแล้วอ้างว่าทำลงไปเพราะเมา

เขาถึงกับถอนหายใจออกมา

“เฮ้ย ไอ้น้อง! ไปหยิบเหล้ามาสักสามสี่ขวดซิ”

“ดื่มเยอะไปแล้วนะครับ ผมขายให้อีกไม่ได้แล้วครับ”

“ไม่ได้ได้ยังไง! เงิน...นี่เงิน แคะให้เงินก็พอแล้วไง!”

เขาหยิบแบงก์พันวอนที่แสนจะยับยู่ยี่มาหนึ่งใบ พร้อมกับเหรียญร้อยวอนอีกประมาณสามสี่เหรียญออกมาจากกระเป๋าเสื้อ โยนทั้งหมดลงบนเคาน์เตอร์ เหรียญกระจัดกระจาย กลิ้งตกลงไปที่พื้นจนเกิดเสียงดัง

“เฮ้อ บอกว่าไม่ได้ไงครับ กรุณาออกไปด้วยครับ”

“ทำไม ไม่พอเหรอ เดี่ยวที่เหลือพุงนี้เอามาให้ ไปหยิบ
มาเร็ว”

“...”

“เฮ้ย บอกให้หยิบมาไงวะ! ไม่สนใจลูกค้าไฉนยังไง เด็ก-
สมัยนี้มัน...”

ชเวแทฮยอนขมวดคิ้วจ้องมองด้วยท่าทางน่ากลัว
แสดงให้เห็นว่าเขาหมดความอดทนกับคำพูดคำจาที่ไม่ดีพวกนี้
แล้ว สุดท้ายขี้เมาจอมอาละวาดก็เดินโซซัดโซเซ ไปหยิบเหล้า
ออกมาสองขวด

“ไปละ ใอัน้อง”

“เฮ้อ ก็บอกว่าไม่ได้ยังไงล่ะครับ!”

ชเวแทฮยอนเดินไปขวางขี้เมาคนนั้น

“เงินก็ให้ไปแล้วไง! ใ้เด็กนี่มันยังไงวะ!”

“เงินแค่นั้น เหล้าขวดเดียวยังไม่พอเลยครับ เอาคืนมา
เลยครับ เร็ว”

“บอกแล้วไงว่าที่เหลือจะเอามาให้พຽงนี้! ฟังไม่รู้เรื่อง
เหรวะ ขาก ฤย!”

“...”

ในตอนนั้นเอง

-ตั้ง

ประตูร้านเปิดออกพร้อมกับลูกค้ำคนหนึ่งเดินเข้ามา
เป็นผู้ชายใส่สูดคลุมทั้งสี่ระะ ผู้ชายคนนั้นน่าจะเห็นเหตุการณ์
ทั้งหมดจึงเอ่ยปากถาม

“มีเรื่องอะไรกันหรือเปล่าครับ”

ชเวแทฮยอนส่งสายตามองไปที่ซีเมาคคนนั้นอย่างไม่รู้ตัว
และโบกมือพร้อมกับพูดว่า

“มะ...ไม่มีอะไรครับ”